

Марица Јосимчевић
ЖИВЕ ЂЕЛИЈЕ ЈОВАНОВОГ ХРАМА

Уредник
Зоран Колунџија

*Слику за њредњу корицу израдио је академски сликар Ма-
шеја Милошевић њрема једној руској икони из 6. века, где је њри-
казана најсџарија њредсџава лика Св. Јована Крсџиџеља.*

МАРИЦА ЈОСИМЧЕВИЋ

**ЖИВЕ ЋЕЛИЈЕ
ЈОВАНОВОГ ХРАМА**

Роман

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

УВОД

Овај роман је током развоја радње све рекао сам о себи и утолико је мени теже да било шта кажем овде у Уводу, а ипак, треба нешто рећи. Сада, када је роман завршен, могу слободно казати да је главни лик романа Храм у облику човека, заправо Велике Мајке; и да тај Храм има два дела, надземни и подземни, чија је разделница и истовремено тачка усредиштења и равнотеже у човековом појасном делу, што зовем Унутарњим Хоризонтом (о томе јасније у тексту).

Главна радња је изградња тога Храма у две фазе. Прва фаза је буквална, тј. градитељска, а друга фаза припада житељима Храма који ће својим иницијатичким ходњама кроз њега претворити мртви камени храм у живућу твар. (Касније ће то чинити и нови полазници). Како ће се то догодити сазнаћете у роману. Не желим овде да објашњавам нијансе свог књижевног поступка, јер бих тиме ускратила свог читаоца за ефекат изненађења, као и за његове власти-те закључке. Ипак, не могу да и овде не кажем да је главни ефекат спреге иницијаната и органа човека-Храма стварање невероватне, божанске и исцељујуће музике. Постао је то величанствен Храм који свира.

На овом месту представићу вам главна лица, или ликове, овога романа: стални житељи Храма су Салома-Иштар-принцеза, Салома-Мајка-Марија, Салома-Девојчица,

Иродијада; потом, Јован-Син-Градитељ, Јован-Јован-Височник, Јован-Итом и Јован-Рас; Рафаел, сликар који долази и одлази и његова група од двадесеторице сабраће. Ту су и двадесет и девет храмовника. Два посебно позвана госта су Сешат из Египта и Гистав Моро.

Роман има два дела.

Први део:

Радња романа започиње Сешатиним доласком у Храм. Зашто баш њеним? Сешат је обједињујући али и откривачки фактор, јер ће разговарати са свима, зато што је она хроничар како градње Храма, тако и његових житеља. Кроз догађања и разговоре откривају се повести житеља Храма, и, оно што је централна тема: открива се оригинална или истинита драма која се догодила између Јована Крститеља и принцезе Саломе, у којој су учествовали и Иродијада и Ирод. Као што сам у претходној књизи *Кулисе вечности* разоткрила лажни мит о Пандори, тако и овде откривам неистиниту и недопустиво ружну сатанизацију и вулгаризацију тадашње веома младе принцезе Саломе, које је прате, сад већ, више од два миленијума. Сада и овде више нећу о томе јер је све подробно описано у самом тексту.

Кроз разговоре о тој библијској драми паралелно се откривају и њихове данашње реинкарнације, тј. личне повести.

Други део:

Иницијатичке ходње које обухватају три иницијације: 1) Спуштање у доњи, подземни део Храма, или потпојасни део Храма-човека; 2) Успон у горњи, или натпојасни део Храма-човека; 3) Иницијација вођена светлошћу главе, у боји црвеног вина, само за најупућеније.

А сада неколико речи о Св. Јовану Крститељу. Архангел Гавријел нам открива да ће Јован бити испуњен Светим

Духом још док буде у мајчиној утроби и да ће ићи у духу и сили Илијиној. (Лука 1:11–18).

А. М. Пинкхам у једној од својих истражитељских књига обавештава нас да је „Јованов дух Елијас или Елијас (Илија) такође био познат као Tishbite, термин изведен из хебрејског Tishbi, што значи 'онај који се враћа'. Стога, Јован је био инкарнација *Inane Pandite*, зеленог човека из Шри Ланке који се и даље враћа у лозама просветљених учитеља у виду Рибљих краљева.”

Јованову инкарнацију као духа Илијиног потврдио је Исус у Гностичком јеванђељу под именом *Писџис Софија*, где Христос потврђује својим речима: „Нашао сам душу пророка Илије у еонима (виши нивои стварања)... и узео сам његову душу и донео је Девици Светлости, а Она ју је предала њеним примаоцима; они су је донели у сферу Владалаца и бацили је у утробу Елизабетину; тако да је сила малог ИАО (Сила Господња)... и душе пророка Илије спојена у телу Јована Крститеља.” (Из исте књиге М. А. Пинкхама).

Дакле, Сила Господња и душа пророка Илије спајају се у телу Јована Крститеља! Ово би могао бити део доказа за моју тезу о Јовану Крститељу као отеловљеном Богу-Оцу, до чега сам дошла логиком писања у роману *Јовање – књија о другом иосџању*.

Даље, поред овог комплетног враћања, тј. реинкарнације, Јован Крститељ се враћа и у разним деловима своје личности, боље рећи, бића. Он се враћа у честицама себе – сходно томе за кога шта треба да учини. „Моји Јовани” у овој књизи су за то најбољи пример.

А сада, нешто о стилу: у свим мојим романима стил казивања радње није потекао од мене, наметнула га је тема. Тако и овде. Претежно постоје монолози и дијалози. Код дијалога, говор јунака је директно обраћање; дакле, нема

описа атмосфере, гримаса, расположења тог другог; све се то, само донекле, постиже кроз сам говор. И при таквом разговору мора се увек споменути име онога коме се обраћаш, поготову ако је присутно више учесника. Због тога сам, с једне стране, била прикраћена као приповедач, али, с друге, то изрицање имена онога с ким се разговара, даје тексту извесну химничност, или да то назовем архајским ритмом.

Поглавља, условно тако названа, писана су црним, задебљаним словима (**bold**) и означавају једног или више јунака, зависно од тога да ли је у питању монолог или разговор више њих. Само у последњим пасажима књиге то се правило мења и наслови поглавља се продужавају у својеврсно приповедање. Сам роман је тако хтео, а мени се то допало.

Иако је овај роман донекле аутобиографски, истовремено то и није. Храм који је у њему изграђен двоструким посегнућем, као што смо видели, његовом функцијом, наменом и деловањем у времену које долази увелико премашује сваку личну повест, не укида је већ је придружује себи и својој улози у формирању нове свести, Новог човека и Нове природе. Кроз Њега, а храњени све време Божјом Милошћу, све смо ближи оном нерву космичком који ће нас једног дана увести у Храм Господњи.

Године 2017, у једној медитацији, речено ми је да је Бог Храм. Ако је Бог храм у космосу, онда је то, потенцијално, и човек у микрокосмосу.

ПРВИ ДЕО

Сешат – долазак у Храм

Дуго се већ труцкамо овим старим колима, али хвала Богу да сам и њих нашао, мада... украдоше ми кофер док сам јурила тамо-вамо. А ево, сад се покварише. Стадосмо. Кажу да се даље не може, а остало је још око километар до циља. Захваљујем се људима који су ме и доведе довели и крећем пешке ка Храму у изградњи, руководећи се њиховим упутствима.

Идем уз помоћ штапа који су ми дали и често се питам зашто је било потребно баш у таквој забити градити ово здање. Рекли су ми да је то неки посебан храм који има и надземни и подземни део, а сав је у облику човека. Ништа ми није било јасно, али ни они сами нису знали нешто више. Често се споплићем о неко чудно изувичано корење, падам, устајем и настављам и добро је што се увек сетим да се због тога не срдим јер су ме они пратиоци специјално на то упозорили: „Шта год да ти се уз пут дешава, остани мирна и спокојна, и радуј се што ћеш тамо стићи”. Ма, кад боље размислим, и ти пратиоци су били мало на страни; додуше, не у почетку, док смо били у селу и док сам се с њима договарала да ме превезу. Али чим смо сви поседали у кола, променили су се, као да је и тај пут до Храма био део неке загонетке, нечег тајновитог и светог. Кад сам сама кренула пешке, казали су ми да морам ићи само право, макар морала да прегазим реку; и да се не бојим, јер оне су у овој врлети веома плитке. Наравно да ми се то догодило, морала сам кроз воду и већ сам се у себи опростила од ципела које сам специјално купила за овај пут... али није само то: нога ми се заглавила између два камена и пала сам на десну страну. Док сам се на једвите јаде полако подизала, полугласно гунђајући, чула

сам у уху глас: „Буди срећна што ниси пала на леву страну”. Ето ти сад! Застрашују и телесни и бестелесни! Мучно настављајући даље, помислила сам да је срећа у несрећи што ми украдоше кофер, јер било би готово немогуће да га овуда вучем. Не знам колико сам још ходала, али знам да сам била веома исцрпљена када сам избила на чистину. На њеном крају угледала сам полудовршене зидове тога здања; наоколо разне грађевинске машине: дизалице, кранови, гомиле ископане земље, песка, шљунка. Лево од тога здања налазио се комплекс уредно распоређених и у бело окречених приземних кућа. Претпостављала сам да су то коначи, у којима ћу и сама боравити. Извесно време стајала сам и издалека све то посматрала, притом снажно удишући опор ваздух касног јесењег поподнева. Сунце је још увек благо просијавало кроз пурпурне паперјасте облачиће. Није било хладно, већ само мало свеже. Због нечег ми је моментално предаха, очију упртих у то здање изгледао као неопходно сабирање пред неку одлучну битку. Зачудих се таквом свом осећању и помислих да је боље да одмах кренем, како не би почеле да ми се јављају слике или слутње... Хтела сам да стигнем чиста као страница белог папира.

Салома-Мајка-Марија и Јован-Јован-Височник

У сан ми је дошао Јован-Јован у дивном свечаном одећу. И нас двоје смо дуго, дуго плесали.

Сешат, Салома-Мајка-Марија

Закуцала сам на врата централне кућице у конаку изгребаних ципела, поцепаних чарапа и смочена по десној страни. Врата ми је отворио младић крупних топлих очију,

средње висине, обучен у маринскоплаву одору. Прекинула сам упитаност његовог погледа представивши се:

„Ја сам Сешат. Долазим из Египта”.

„Очекивали смо вас”, одвратио је уз осмех. Потом ме је одвео у кућицу бр. 7, показао ми моју собу и рекао да ће ми по неком послати нешто робе да се пресвучем.

„Мени су у селу украли кофер.”

„Знам”, одвратио је, опет уз смешак, и изашао.

Скинула сам све са себе, истуширала се, увила се у креветски чаршав и легла да се одморим. После сат или два чула сам куцање. Када сам отворила врата преда мном је стајала нека сељанка обучена у много сукања, а у рукама је држала корпу пуну истих таквих сукања, кошуља, а био је ту и један шал.

„Ово је за вас”, рекла је, спустила корпу пред моје ноге и отишла.

Као хипнотисана одмах сам посегла руком за оним шалом. Док сам га ширила сва сам се најежила. Био је потпуно исти као онај који сам досад сањала три пута: боје загаситог, зрелог меда, попут тамног ћилибара, вунен, рупичаст са ресама, троугластог облика. У сну сам се увек видела заогрнута њиме, али нисам успевала да спазим своју главу, као да је то била нека сељанка с много сукања на себи... али била сам то и ја. И сада сам се, још увек увијена у чаршав, заогрнула њиме. Утом се опет чуло куцање на вратима. У собу је ушла Салома-Мајка-Марија. С љубављу је погледала у мене и у шал, рекавши:

„Обуци и сукње!”

„Па... довољна ми је једна...”

„Не, обуци барем седам... Видиш, у такву одећу често се прерушава Мајка Света. Виђала сам је у сновима. Добро да си нам дошла!” рекла је уз осмех, излазећи.

Навукла сам седам сукања, како је казала, потом, једну од неколико белих ланених кошуља, и заогрнула се медним шалом. Била сам себи много смешна у толиким сукњама, али... када сам их у сну носила ништа ми није било смешно...

После кратког упознавања Сешат и Саломе-Иштар, почињу разговор о Рафаелу

„Ох! Отвараш врата а ја таман хоћу да покуцам!”

„Осетила сам те, Сешат, изволи, уђи!”

„Ето... ја... украли су ми кофер у селу... па... дадоше ми оволике сукње...”

„И сад мислиш да изгледаш као тотлица?! Али, не брини.”

„Знам, рекла ми је Мајка-Саломе да се Мајка Света некад тако облачила...”

„И јесте! И то онда када је желела да прикрије свој идентитет. Тако да... буди спокојна; овде у овом Храму и овом конаку од значаја је само суштина. Али, чекај! Гледај ме у очи, желим да те лепо видим: опажам зелени цвет и Нил... теку кроз тебе зелена и плава... и тако где моме бићу... Добро ми дошла! Да ниси можда неког средла док си долазила?”

„Сад нисам, али јуче сам чула да је у конак стигао сликар Рафаел? Кажу да он треба да ослика Храм.”

„Да, само хоризонт Храма, тј. његов појасни део. То је једина слободна зона, оно што ја зовем баланс Храма; његов горњи и доњи део биће слика и прилика човекових органа.”

„Чула сам нешто о томе, можеш ли ми рећи нешто више?”

„Не овог пута, касније ћемо отићи у појасну зону Храма па ћемо тамо о томе. Желела бих да ти сада испричам један занимљив сан који је уследио неколико дана после мојих

интензивних молитви за Рафаела. Дакле, сањам да сам негде у граду с мојим Човеком-Сенком и мојом пријатељицом Крином – која ми је и у овом и у свим другим сновима у којима се појави, замена за Велику Мајку, и то само због свог имена. Стајали смо испред излога радње са слаткиши-ма. Мој Човек-Сенка је пожелео чоколадни сируп у једној бочици. Хтела сам и ја исти. Ушли смо сви у радњу где сам затражила те две бочице сирупа, али само је један био у тој малој боци, други је био у нешто већој. Испоставило се да сам морала да платим оба, јер је мој Човек-Сенка узео своју бочицу и одмах изашао из радње. То је коштало два пута по седам долара. Рекла сам да је то баш скупо, али платила сам. Продавац ми је као кусур вратио један новчић. Питала сам га да ли је то динар или долар. Одвратио је да је то врло посебан новчић; био је мали и имао је троугласту шару на себи, али ја у сну нисам била довољно мудра да га пажљивије загледам. Нехајно сам га ставила у џеп. По буђењу сам схватила да је то био најважнији део сна и да је ту била садржана сржна порука за мене. Елем, када смо изашли из радње и када сам хтела да отворим своју бочицу, видела сам да то није бочица већ малени криви ножић од беле чоколаде. Грицнула сам га и потом појела; био је укусан јер је био напуњен чоколадним сирупом. Онда смо наишли на посластичарницу. Ту је Крина ушла и купила себи сладолед. Сходно мом ранијем сањачком искуству, знала сам да је лизање сладоледа знамење неког недодирљивог мира, тако да је то ишло уз Крину. Када сам се пробудила схватила сам озбиљност сна. Дакле, чоколадни бели ножић је симболизовао пламичак Светог Духа, те је добро што сам га појела. А чоколадни сируп је замена за еликсир. То што сам платила два пута по седам долара двострука је иницијација за мене и мог Човека-Сенку. Тим чином сам практично искупила обоје.”

„Али, где је ту Рафаел?”

„Сад ћеш чути. Ујутро, када сам устала, ушла сам одмах у медитацију. Поново сам се дуго молила за Рафаела, све док нисам свешћу тела ушла дубоко. Питала сам, ко је он заправо? Сетила сам се знамења на његовом челу које сам уочила још док је био мали – исто је као у Исуса. Шта то значи? Где је и ко је он био у време библијске драме? Јер сигурна сам да смо данас сви овде на окупу, као што смо били и онда, свако у својој улози. Појавила су се три знака: круна у ћилибарско-розикастој боји; огроман, масивни златан крст изишао ми је из груди и порастао у небо. Потом, била сам стожер света, стуб, кроз средишњицу, па кроз теме; око мене се окретала путача. У једном тренутку изненада се појавила фигура Саломе, онако како ју је представио сликар Гистав Моро, и то ме је тргло и утврдило моју сигурност о Рафаеловом учешћу у библијској драми. Следи да откријем ко је он и зашто је морао да прође кроз оно кроз шта је пролазио, и ја, наравно, заједно с њим.”

„А јеси ли открила да онај необични новчић из сна има неке везе са Рафаелом?”

„Мислим да јесам: тај новчић је залог; искупила сам Рафаела. Јер, платила сам папирнатим новчаницама – што је ознака ефемерности; док је новчић, поготову сребрни, залог за душу.”

Салома-Мајка-Марија и Салома-Девојчица

Сањам себе у врло чудној позицији: лежим, смештена у неком развученом облику металиксиве боје. Испод мене, не знам у чему, лежи Салома-Девојчица. Врло јасно видим њене крупне тамне очи и смеђу косу до рамена. И знам да она треба да делује на мене, горњу.

Будим се са свешћу да треба да одем до Малене, кад ето ти ње, улази код мене у собу:

„Шта је било, Мајко-Салома?! Изгледа да си се мало дуже задржала у свету материје, па су почели да пуцају твоји темељи!”

„Изгледа... донекле сам подлегла депресији коју доноси времешност... мало-мало па заобилазим медитацију... и то ме чини рањивом и слабом. А радост и снага твог младог бића јесу мој темељ.”

„Мораш да се тргнеш сама у себи. Ипак, рећи ћу ти: промениће те две ствари. Врати се најпре твојој неоствареној љубави. Испуни се сећањем на оне ваше успамтене дане. То ће обновити сокове твоје утробе; опет ћеш моћи да гледаш свет материцом, што је твој најоштрији вид. А друго је помоћ осталима. Претешко је време у којем живимо. Човечанство је у хаосу. Многи страдавају и тек ће страдавати. Знаш и сама: свако твоје ново сазнање отвориће врата том истом или сличном сазнању неком другом. Ја то стално чиним, и то убрзано, јер није ми остало још дуго времена на Земљи.”

„Мила моја...”

„Не! Нећу никакве сентименталности! Док дишемо Овде, свако треба да ради своје. Толико.”

Салома-Мајка-Марија и Јован-Јован-Височник

Опет ме је у сну посетио Јован-Јован и то ме је баш окрепило. Дакле, сањам како сам у веселом друштву дошла колима с неког краћег путовања. Чим смо изашли из кола, возач је морао некуд хитно да оде а нас неколико је требало да нађемо превоз до куће. И управо тада угледам Јована-Јована и знам да је дошао по мене у својој шкоди. Много му се обрадујем, махнем и позовем своје другари-

це Миру Божић и Данку, говорећи им да имамо превоз. Јован-Јован промрмља да оне можда неће штети, јер и у тим тренуцима тражења превоза лепо је дружити се. И заиста, Данка одбије, али Мира Божић се одушеви и крене с нама. Ја се насмешим и још за време сањања помислим како је сан лепо разврстао радње према именима: Данка је остала да у дану пред њом потражи још које узбуђење. А Мира Божић, тј. Мир Божји, пошла је радосно са мном, такође Миром Божјим, и Јованом-Јованом. А када се пробудих, помислих да су у њима двома и природе такве биле, те су поступиле у складу с њима.

Сешат

Три дана пошто ми је она сељанка донела корпу пуну сукања, кошуља и онај шал, негде око предвечерја, опет неко покуца на моја врата. Угледах једну ситну женицу малог раста од шездесетак година; у рукама је држала повећу путну торбу.

„Речено ми је да вам недостаје гардероба, па сам донела да вам нешто понудим”, и уђе, не чекајући мој одговор. Када је отворила торбу видех да су то већином биле кратке бунде и кожне јакне. Поче да их ређа по мом кревету и ја се тргох када угледах кратку бундицу од браон нерца. Пробала сам је, допирала је само до струка, али била је лагана, мека и дивно ми је стајала. Шта ли ће ми то, поготову док сам овде – помислих, али никако да је скинем; прилегала је уз мене, била је за мене, осећала сам то целим бићем. Разум ми ипак рече да ми то заиста није потребно, али тада се огласи женица:

„Знате, та бундица је прављена од живих ћелија; зато ћу вам је дати јефтиније”.

Док сам је забезекнута посматрала, мирно је наставила:
„Не знам шта сте очекивали, али ово се ипак мора платити”.

„Наравно да ћу платити, али... како то мислите 'од живих ћелија'?”

Док је преузимала новац од мене и паковала преосталу робу у своју велику торбу, загонетно се насмешила и излазећи рекла:

„Од струка до главе, драга моја... па ви то знате...”

Сешат и Салома-Иштар разговарају о Јовану-Итому

„Доста сам размишљала о ономе што си ми испричала о Јовану-Итому, и морам ти рећи да ми је тешко да разумем тај његов толики пад у плот...”

„Али, да тога није било, он не би могао да испуни свој задатак у односу на мене а и на себе... само је повремено имао искорак, односно сећања... ето то ме сад враћа на један мој сан који сам имала неколико година по нашем разводу: сањала сам целокупан однос с њим; били смо у некој хотелској соби и он је кренуо ка мени више реда ради, а ја прихватила зато што је то тако требало да буде јер смо били заједно. И било ми је грозно, до те мере да чак нисмо успели да то изгурамо до краја; схватио је и он да се не може. Тада сам га упитала зашто уопште остаје са мном када то више ни њему не прија. Знаш ли шта ми је одговорио? Рекао је да мора, јер он брине о свему; притом се није мислило на материјалну ситуацију већ на општу организацију. А ни једно ни друго, на земаљском плану, није имало смисла, јер откако смо се растали ја сам бринула о свему, чак и о њему у неким стварима. У сну није сасвим личио на себе, био је млађи и за нијансу другачијег лика, много блажег. Непо-

средно по буђењу помислила сам да се његово Више Ја претворило у Помоћника. Али, више година касније, схватила сам да је то из њега говорио Јован Крститељ – онај Његов комадић у њему који повремено 'ради'."

Салома-Мајка-Марија и Рафаел

„Здраво, Рафаеле, ево мене опет код тебе. Дошао ми је јутрос пред вид један сан с тобом када си био мали, имао си између четири и пет година, колико се сећам. Занима ли те да ти испричам?“

„Наравно!“

„Ево овако: Ти, тако мали и ја отварали смо кутије које смо давно спаковали и ту смо проналазили занимљиве стварчице и играчкице. На крају сам нашла и веома мале кутије, округле, као оне од тигрове масти, али су ове биле провидне и у њима је био мед. Отворила сам једну и пробала; пошто сам умазала прсте, пођох у кухињу да их оперем; а кад се вратих више не нађох те кутијице; погледала сам уокло и видеда да си ти пренео целу велику кутију на твој сточић и наставио да по њој истражујеш. Био си много сладак у сну. А мени би криво што нисам обратила пажњу колико је било тих кутијица с медом; јер број нечег што се у сну јавља у множини увек на нешто указује.“

„Колико ја знам ти се понекад враћаш у своје снове и тада сазнајеш оно што у сну ниси приметила. Учини то и сада.“

„Не знам да ли ћу успети када си ти у соби.“

„Ја ћу лећи на кревет, затворићу очи и сконцентрисаћу се на те кутијице с медом, које те очигледно највише занимају.“

„Добро, прихватам.“